

DE STER VAN NEDERLAND

OPGERICHT

IN 1896

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
van de Heiligen der Laatste Dagen

Boetseeren.

Eens kneedde ik, uit liefhebberij,
Een stukje pottenbakkersklei,
En 't liet zich vormen, kneedbaar, zacht,
Precies zooals ik het bedacht.

Ik kwam na dagen weer terug,
En 't stukje klei was hard en stug,
Nog in den vorm dien ik verzon,
Maar dien 'k nu niet meer wijzigen kon.

Een stukje levend klei nam 'k toen
En bracht het minzaam in fatsoen,
En 'k vormde met mijn kunst en macht
Een kinderhartje, teer en zacht.

Ik kwam terug na jaar en dag,
Toen 'k een volwassene voor mij zag.
Hij droeg nog d' indruk van weleer,
Maar dien 'k kon wijzigen nimmermeer.

(Uit het Engelsch)

FRANK I. KOOYMAN.

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

46e Jaargang

No. 17

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.75 per drie maanden, f1.50 per half jaar en f3.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 · Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

Redactie: A. D. JONGKEES · T. C. HARTMAN-SPAANS

INHOUD

BOETSEEREN	289
DE PROTESTEERDERS VAN HET CHRISTENDOM	
	<i>door James L. Barker</i> 291
DE GELEIDENDE STRAAL	293
BELANGRIJKE DATUMS VOOR SEPTEMBER	295
VAN DE REDACTIE:	
VRIENDSCHAP	296
VAN HART TOT HART:	
„BEWAAKT UWE KINDEREN“	297
VAN DE OVERZIJDE	300
RONDON DE DOM	302
DE ZEVEN BEWERINGEN VAN HET BOEK MORMON	303
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING	304

Ondergeteekende belast zich met het leveren van alle soorten

DRIJKWERK

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJSBRIEVEN
- GEBOORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

Vraagt monsters en PRIJSOPGAAF

J. SCHIPAANBOORD Sr.
Telefoon 393617 · Den Haag

Laan van Poot 292

Voor het inbinden van Uw boeken is dit het adres!!!

DE PROTESTEERDERS VAN HET CHRISTENDOM.

Een verhaal over de geschriften en leeringen der Apostolische Vaders, en die merkwaardige godsdienstige karakters, die door de eeuwen heen geprotesteerd hebben.

Door James L. Barker, Hoofd van het Departement van Moderne Talen aan de Universiteit van Utah en lid van het Algemeen Hoofdbestuur der Zondagsschool.

(Vervolg).

CYPRIANUS, ¹⁾ Bisschop van Carthago, ondervraagd of ketters gedoopt behooren te worden als zij tot de Kerk toetreden, is de vaste overtuiging toegedaan dat „de doop, buiten de Kerk voltrokken, geen doop is.“ ²⁾ Tertullianus is van dezelfde meening. ³⁾

Voor Cyprianus is de doop, door ketters voltrokken, geen doop, omdat de Kerk alleen het recht bezit om de Heilige Geest te bevestigen. Daarenboven, hoe kan iemand, die de Heilige Geest niet bezit, dezen bevestigen op anderen? En hoe kan iemand in de Kerk ingelijfd worden als lid, indien hij het geloof der Kerk niet deelt? Een eerste raad van Carthago (255) en een tweede raad van Carthago (256) stemde voor Cyprianus, doch het eenige gedeelte, dat is overgebleven van een brief van Stephen, Bisschop van Rome, verklaart: „Als iemand van een kettersche secte tot u komt, zult gij niets doen wat in strijd is met de bestaande tradities; gij moet u tevredenstellen met hem de handen op te leggen ten teeken van boetvaardigheid.“ Het gezichtspunt, dat

een kettersche doop geen doop was, werd eveneens gedeeld door de Donatisten. De meeste der verschillende groepen beriepen zich er op, de katholieke (de universeele) en eenig ware Kerk te zijn. Zij werden met geweld onderdrukt. ⁴⁾

Als Tertullianus en Cyprianus de Donatisten en anderen het bij het rechte eind hadden, en als de doop, door ongeloovigen en niet-leden bediend, geen werkelijken doop is; ⁵⁾ als de doop door besprenkeling geen doop is, en als het doopen van kinderen, die nog niet voor zichzelf verantwoordelijk gesteld kunnen worden, en waarvoor niemand anders, peetvader noch -moeder, verantwoordelijk kan zijn, geen doop is; dan zouden openbaringen, zoowel voor het privé- als het openbare leven, spoedig ophouden te bestaan, daar niemand den geldigen doop had ontvangen, en tengevolge daarvan niemand den Heiligen Geest, den Geest der Openbaring, zou bezitten. Openbaringen en de gaven van den Geest hielden spoedig op te bestaan. Was het omdat de afval volkomen was?

Aanteekeningen.

1) Cyprianus (185—284) was, zooals Tertullianus en bijna alle vroegere Latijnsche schrijvers, Afrikaan. Vóór zijn bekeering was hij redenaar. Zijn verhandelingen zijn belangrijk en zijn brieven moeten beschouwd worden als de voornaamste bronnen voor de historie van zijn tijd. Hij onderging den marteldood.

2) Cyprianus Epistle LXX, 2: „Daarenboven is de vraag, welke de doop behelst, een getuigenis voor de waarheid. Want als wij zeggen: „Geloofst ge in het eeuwige leven, en de vergeving der zonden door de heilige Kerk?” dan bedoelen wij dat de zonden nog niet vergeven zijn, behalve in de Kerk; doch dat bij ketters, waar de Kerk zich niet bevindt, de zonden niet vergeven kunnen worden. Laat daarom hen, die verklaren dat ketters kunnen doopen, de vraag veranderen of de waarheid handhaven; tenzij zij een kerk erkennen, aan wie zij het bezit van den doop betwisten.” Zie eveneens Cyprianus LXXIII, 12.

3) Tertullianus, „De Baptismo”, VIII, 15: „En daarom hebben wij één enkelen doop, omdat wij niet den zelfden doop met hen hebben, die, daar zij (de ketters) hem niet rechtmatig bezitten, hem ongetwijfeld in het geheel niet hebben, noch kan er rekening worden gehouden met dat wat niet bestaat; en zoo kunnen zij hem ook niet ontvangen, daar zij hem niet bezitten.”

4) „De Katholieke Encyclopaedie”, vol. VIII, artikel „Navorschingen”: „De kerkelijke ideeën van de eerste vijf eeuwen kunnen samengevat worden als volgt: (1) de Kerk behoort voor geen enkele zaak bloed te vergieten, (2) de meerderheid was de meening toegedaan dat de doodstraf voor ketterij, als deze niet burgerlijk strafbaar was, onvereinigbaar was met den geest van het christendom.”

„Een wet van 407..... verklaart voor het eerst, dat deze ketters (de Donatisten) op eenzelfde lijn geplaatst behooren te worden als overtreders van de heilige majesteit des keizers, een concept, dat in later tijd een zeer gewichtigen rol speelde.”

Pius VI eigende zich het recht toe (1775—1799) „niet alleen aan te wijzen door raadgeving en overtuiging, maar te gebieden door wetten, en de ongehoorzamen en overtreders te verplichten en te dwingen tot uitwendige en heilzame straffen.”

5) „Het katholieke standpunt, zooals geformuleerd door Augustinus en samengevat door Battifolius, „Le Catholicisme de Saint Augustine” blz. 159, is: Zonder twijfel doopen ketters en zondaars onwettig, zij hebben het recht niet om te doopen, zij eigenen zich de formules en ritus toe van de Kerk en van Christus. De sacramenten (sacramenta) zijn echter eerbiedwaardig en moeten niet minder geacht worden in hun onwaardige handen. Want voor het Sacrament is het voldoende dat de formule letterlijk wordt uitgesproken, onverschillig welke bedoeling de bedienaren aan den tekst mogen toekennen.”

Het is veel gemakkelijker diegenen te vergeven, die ons hebben beledigd, dan hen, die wij hebben beledigd.

Geweten is datgene, dat God ons heeft gegeven om ons hart in rechtvaardigheid te oefenen.

DE GELEIDENDE STRAAL

Uit de *Millennial Star* 1939

Vertaald door H.

De piloot Martin Allen zou vanavond gehuldigd worden, kort geleden had hij een moedige daad verricht en nu zou hij de lauweren gaan oogsten.

Terwijl Allen zijn figuur en uniform voor de spiegel stond te bewonderen neuriede hij zachtjes. Deze heldenvereering was hem niet onaangenaam.

Allen had altijd veel voor de vliegsport gevoeld. Voor zijn zeventiende jaar had hij reeds een trouwe nabootsing gemaakt van de origineele tweedekker van de gebroeders Wright. Hij plaatste er een kleine motor in en trachtte op te stijgen en jawel, het toestel bracht hem eenige honderden voeten hoog en het bracht hem ook weer ongedeerd op den grond.

Een paar jaar later gebruikte hij zijn toenmalig toestel om op korte trajecten reizigers over te brengen. Daarna werkte hij zes maanden bij een lucht-circus als stunt-vlieger. Hij voerde de gewaagdsten toeren uit, maar toch was Allen, niettegenstaande zijn schijnbare roekeloosheid, niet zorgeloos. Nimmer had hij voor het maken van een fout behoeven te landen.

Allen legde de borstel weer op haar plaats en trad de kleine zitkamer binnen waar hij een goedkeurende blik van zijn vrouw ontving.

De oogen van zijn vrouw waren groot, haar stem was laag. „Ik bestelde een taxi” zeide ze, „zij wacht reeds.”

„Dank je”, Allen nam Elaine's mantel en sloeg die om haar schouders.

„Je wilt nog steeds dat ik met je mee ga?” vroeg Claire.

„Natuurlijk”, glimlachte hij, „koester je in de terugkaatsende roem, mijn lieveling, dat zal je geen kwaad doen.”

Het banquet was in de hoofdzal van de luchtvaartclub. Het eene einde van de zaal was gevormd als een halve cirkel.

Aan de muren, die verdeeld waren in gelijke tusschenruimten hingen groote bronzen reliëfborden, voorstellende verschillende beroemdheden uit de luchtvaartgeschiedenis.

Vele toespraken werden gegeven en beantwoord alvorens Jeff Palmers opstond om een van zijn bekende waardevolle redevoeringen te houden.

Allen luisterde met matige belangstelling toen de vooruitgang van de club en zijn waarde als een burgerlijke instelling werden besproken. Plotseling echter ging hij rechtop in zijn stoel zitten en luisterde geïnteresseerd naar den spreker toen hij naar de borden aan de muur van de zaal wees, daarbij details uit de levens citeerende en de nadruk leggende op de punten die ieder van die vliegeniers beroemd gemaakt hadden.

Martin Allen voelde zichzelf klein worden. Allerlei gedachten kwamen in hem op, die hij trachtte te begrijpen.

„En nu zijn wij hier vergaderd om eer te betuigen aan een van ons.” De woorden van Jeff Palmers weerklonken in Allen's ooren. Hij voelde een aandrang om zijn hand als protest op te steken.

„Een die niet aarzelde om zijn ondervindingen en leven op te offeren” vervolgde Palmer, „ten-einde levenbehoudend serum te brengen naar die menschen die van de wereld geïsoleerd zijn door recente verwoestende stormen. En nu, alvorens ik de man bij u introduceer, heb ik een verrassing: lichtbeelden genomen in die vreeselijke stormachtige nacht.”

De lichten werden gedoofd en de oogen keerden zich naar de beelden die op het haastig opgetrokken scherm geworpen werden.

De storm sloeg de regen overal striemend tegenaan, bliksem-schichten verlichtten het veld somtijds helderder dan de schitterendste lampen. Als schaduwendende 't volk rond, toen — Martin Allen in leeren jas een afscheidskus gevend aan Elaine, die daar stond, geheel doorweekt, schijnbaar zonder zorg. Allen klom in de cockpit van de „Bullet”, een eenpersoons machine, de eenige die hij vertrouwde in dezen storm.

Een trilling ging door de machine, toen Allen vol gas gaf. Toen scheen het vliegtuig in de lucht een sprong te nemen, maar het tippte even de volle lucht en wentelde weer, als vocht het met den storm. De wielen gingen gevaarlijk dicht langs de draden aan het einde van het veld. Een plotselinge windvlaag kwam onder de vleugels en een ongeluk werd afgewend.

Een dichtbij opname van Elaine, ingespannen bleek gezicht, dichte oogen, een trilling op haar lippen.

De lichten gingen weer aan in de zaal. Martin hield Elaine's

warme saamgeknepen handen in de zijne. Hij strekte ze zachtjes en plaatste ze in haar schoot, alvorens op te staan.

Ernstig aanvaardde hij het teeken, een medaille aan een langen gouden ketting, welke Jeff Palmer zwijgend overreikte.

Allen blikte liefdevol naar Elaine, terwijl hij met zachte, effen stem zeide: „Mijne Heeren, ik wensch met woorden te volgen waar de film stopte. Gelijk gij weet weigerde een uur na de start mijn radio, ik verloor de draad en vloog blind tot de naald van mijn kompas vreeselijk stootte en toen stilstond. Er was niets anders te doen in die uitgestrekte nachtelijke wildernis dan de machine horizontaal te houden door nauwkeurig gadeslaan van de horizontale aanwijzer.

Ik was verloren — toen — op een plotselinge ingeving drukte ik op het roer en draaide de machine, bijna een rechte hoek. Kort daarna maakte ik een veilige landing op een veld dat schoon gemaakt en voor mij verlicht was.

Nooit wist ik, waarom ik het roer indrukte en de machine wendde. Ik dacht dat het instinct was — tot nu — toen ik op het beeld het gebed zag op de lippen van mijn vrouw. —

Mijne Heeren, ik verzoek Uw goedkeuring”, met een gracieus gebaar plaatste Allen de gouden ketting om de hals van zijn vrouw.

„Voor de ware held”, verklaarde hij, „voor haar, wier eindelooze gebeden voor mij een „geleidende straal” waren.”

Belangrijke datums voor September.

- 2 SEPT. 1898. — President Wilford Woodruff stierf op 91-jarigen leeftijd te San Francisco, Californië. Hij werd 7 April 1889 President der Kerk.
- 16 SEPT. 1852. — Anthony W. Ivins werd geboren te Toms River, New Jersey. 6 Oct. 1907 werd hij verordineerd tot Apostel en in 1921 terzijde gezet als 2e raadgever in het Eerste Presidentschap. Hij stierf in Sept. 1934.
- 19 SEPT. 1811. — Apostel Orson Pratt werd geboren te Harsford te New York.
- 22 SEPT. 1827. — De gouden platen, waarvan het boek van Mormon vertaald is, werden aan Joseph Smith overgegeven.
- 22 SEPT. 1889. — Salim Inril en Pharek Randure werden gedoopt nabij Jaffa. Zij waren de eerste Arabieren die tot de Kerk toetraden.
- 26 SEPT. 1856. — De eerste twee gezelschappen van Heiligen die naar het Westen emigreerden met al hun aardsche bezittingen in handkarren, arriveerden in Salt Lake City. Zij waren Britsche Heiligen, die, na de zee te zijn overgestoken, langs de groote wegen van Boston naar Iowa City gereisd hadden. De 1186 personen gebruikten 96 wagens en 8 bespanningen om de afstand te overbruggen zonder ernstig verlies of avonturen. Zij hadden te voet ongeveer 1300 mijl afgelegd in drie en een halve maand.

1 SEPT. 1941

VAN DE REDACTIE

VRIENDSCHAP

„Zeg mij met wien gij verkeert en ik zal U zeggen wie ge zijt.”

Onder het mom van vriendschap wordt veel gezondigd, jammer, want eerlijke, oprechte vriendschap is een zegenrijk, verkwikkend bezit, zoowel om te schenken als om te ontvangen.

In het Oude Testament wordt ons een voorbeeld van oprechte vriendschap gegeven in de geschiedenis van David en Jonathan. Jonathan was eerlijk genoeg in zijn vriendschap om te erkennen, dat zijn vader verkeerd deed met het vervolgen van David. Jonathan verliet zijn vriend niet toen hij in moeilijkheden kwam, maar stond hem zoo goed hij kon terzijde.

Het Nieuwe Testament vertelt ons van de vriendschap tusschen Paulus en Timotheus, uit alles kan men lezen hoe zij elkander hoogachtten om hun getrouwheid in het geloof en achter de waar-schuwende woorden van Paulus kan men de warme vriendschap voelen die hij voor Timotheus gevoelde.

Om een waar vriend te kunnen zijn moeten we twee deugden bezitten: „Trouw en Oprecht-

heid”. We moeten vertrouwen geven en zelf vertrouwen waardig zijn.

Vrienden moeten met zorg gekozen worden, vriendschap kan ons naar boven, maar ook maar al te dikwijls naar beneden brengen.

Een legende vertelt: „Een regendrop viel op gloeiend ijzer, en plots was ze verdwenen, ze was niet meer. Een andere regendrop viel op een bloem, ze glinsterde daar als een parel doch bleef een dauwdrop. De derde regendrop zonk in een schelp en op een gezegend oogeblik werd ze een parel.

Zoo is het met vriendschap. Eerlijke, oprechte, onbaatzuchtige vriendschap wordt weinig gevonden. Toch kan er geen betere wereld opgebouwd worden zonder deze. Het is één van de fundamenten waar een gelukkige samenleving op berust.

Niets behaagt den mensch
zoozeer,

In dit aardsche leven;
Dan dat hij een trouwen vriend
Heel zijn hart kan geven.

T. C. H.

Gezamenlijke opzegging voor de maand September.

AVONDMAALSVERS.

Wilt, wijl g' eet en drinkt niet spreken.
Bidt veel liever zacht en stil;
't Sacrament toch is een teeken
Dat gij doen wilt 's Heeren wil.

Mal. 3:10. Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijs zij in Mijn Huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of ik u dan niet opendoen zal de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zoodat er geene schuren genoeg zullen wezen.

VAN HART TOT HART.

„Bewaakt Uwe kinderen“.

Lang dacht ik over het hier-volgende na. Zou ik U deze gedachten mededeelen? Van hart tot hart gaat het. Welnu dan.

Ons geestelijk bezit is een kostelijk goed, vooral, wanneer het gekroond wordt door een goed gefundeerde godsdienstige overtuiging. Wij als Heiligen der laatste Dagen spreken in dit laatste geval liever over onze getuigenis.

Welk een diepe beteekenis heeft dit woord eigenlijk. Feitelijke beteekent het in het bezit te zijn van een goddelijk geschenk. Tot onze ziel is gesproken, ons hart is aangeraakt, zelfs ons verstand wordt tevreden gesteld. Innerlijk weten wij, waarvan wij getuigen. God heeft het ons doen verstaan.

Wij kunnen onze getuigenis splitsen in twee deelen. Het eerste gedeelte hebben wij gemeen met andere Christenen voor zoover zij Jezus Christus aanvaarden als de Zoon van God, als de Zaligmaker en als onze Bemiddelaar bij den Vader. Deze getuigenis is onmogelijk, wanneer de mensch niet eerst begonnen is met in God, den Almachtige te gelooven.

Ons leven heeft dan de bouwrots gevonden. Voor onze levensgang naar „de andere zijde“ zien wij boven stormen en gewoel, over ontij en tegenspoed het Hemelsche baken van Christus' kruis. Vrede kan daardoor ons deel zijn: „Mijne vrede geef ik ulieden.“

Voor het tweede gedeelte onzer getuigenis verwijs ik naar het Boek van Mormon en wel naar Moroni 10 vers 4. Hier wordt ons het middel gewezen om deze tweede getuigenis te erlangen. Het ontvangen van de tweede getuigenis sluit meteen de eerste in zich. Maar ook meer dan dit. Het zonder voorbehoud, getuigenis-vast aanvaarden van het Boek van Mormon beteekent het aannemen van Joseph Smith als Profeet van God en hiermede van de Herstelling van Christus' Kerk in de laatste dagen in al de pracht en majesteit, welke tot de Kerk van den Eenig geborene behoort, voorzien van dezelfde macht en waarheid van weleer en in vele opzichten toegerust met meer dan dit.

Een gelukkig volk kunnen wij zijn! Niet alleen bezitten we een getuigenis van het Evangelie van den Zoon van God, maar tevens zijn we leden van Zijne Kerk. Niet alleen van de boven-zinnelijke, geestelijke gemeenschap aller Christenen, maar, en dit is van oneindige waarde, van een goddelijk geleid, juist gefundeerd en volmaakt georganiseerd instituut. Het enigste onvolmaakte eraan en erin zijn wij, de leden. Deze Kerk heeft tot doel ons tot het hoogste te brengen, wat God aan Zijn kinderen heeft te geven, de Celestiale heerlijkheid en is er een uitlopende spruit van hier op aarde. Dit beoelde Christus met het woord

zalig, toen Hij zeide: „Die gelooft zal hebben en die gedoopt zal zijn, zal zalig worden.” Wij weten, dat de beide andere heerlijkheden naar aardsehen maatstaf gemeten, eveneens heerlijk zullen zijn. Maar of zij het nog voor ons zijn, als wij zelf de Celestiale heerlijkheid bezitten, als we als het ware op de beide andere sfeeren neerzien? En of zij in den vollen zin des woords heerlijk voor ons zullen zijn, als we door eigen toedoen slechts een der beide laatste heerlijkheden zullen beërven? Vooral wanneer we daarbij tevens beseffen wat ons, door het voor ons verloren gaan van de Celestiale heerlijkheid, is ontgaan? Hebben wij wel eens bedacht, dat het Eeuwige Huwelijk alleen bestaanbaar is in de Celestiale heerlijkheid? Dat dáár slechts de zuivere, geheiligde banden tusschen man en vrouw, ouders en kind, kind en ouders in hun door niets te overtreffen lieflijkheid en diepe waarde bestaan?

Het lid zijn van de Kerk van Christus, het trachten een goed en oprecht Heilige der laatste Dagen te zijn, onze tweevoudige getuigenis, dit alles vormt ons hoogste en rijkste bezit hier op aarde. Laat ons dit vasthouden, broeders en zusters. Spelen wij er niet te lichtvaardig mee. Het is God, Die ons is tegemoet gekomen, Die ons iets schenkt — niet omgekeerd. Maar tevens roep ik U toe: „geeft dit bezit door en wel in de eerste plaats aan Uwe kinderen. Ik pleit met U voor hen. **Bewaakt Uwe kinderen en bewaart ze voor God en Zijn rijk!** Smeekt daar Gods hulp voor dag en nacht.

Hoe vreugdevol is meestal de komst van een onzer kleinen in onze families. Als een hemelsch geschenk begroet en terecht. Hoeveel liefde en hoeveel warme zorg gaan naar die teedere wezentjes uit. En hoe groeit onze zorg tot bezorgdheid en angst bij ziekte en pijn. Moeiten noch kosten worden dan gespaard en zelfs wordt gaarne alles opgeofferd om ons kind voor ons in het leven te houden. En lukt dit niet, o hoe kan dan verdriet aan ons hart knagen, hoe kunnen we onder de smart van het afscheid gebukt gaan, hoeveel heete tranen van verlangen kunnen er in lange, donkere nachten worden geschreid!?

En toch — we weten, dat dit afscheid slechts tijdelijk behoeft te zijn. Het leven is dan slechts aan de stof ontvloten. De groote mogelijkheden van hereeniging met onze lieven blijven deel uitmaken van onze zoetste hoop, onze diepste verwachting.

Moeders en Vaders, hoeveel ernstiger wordt het, wanneer het Eeuwige Leven onzer kinderen wordt bedreigd! Wanneer het om hun en om onze Celestiale heerlijkheid gaat!!

Hoe kan ik de Moeders van velen onzer zendelingen begrijpen, wanneer zij bij het afscheid in groote ernst tot hun geliefden zeggen: „Liever zie ik U dood terug komen (naar het lichaam), dan gevallen in de wereld!”

Ik geloof, dat wij niet voldoende beseffen hoe ernstig het is, wanneer de Kerk van den Eeniggeborene wordt verlaten, wanneer de Celestiale poorten voor ons of voor onze kinderen

zouden moeten worden gesloten. Dan eerst komt er een afscheid van eeuwig durende pijn. Ik heb, zoals ik zeide, lang gearzeld vóór ik U deze mijne gedachten ging vertellen. Maar — ik kan de Moeder slechts in diepe weemoedige bewondering gelijk geven, die eenmaal tot mij zeide: „Ik leg liever mijn kinderen (tijdelijk) in het graf, dan hen uit Christus' Kerk te zien wegdwalen!" Er is een erger afscheid van onze lieven, dan het afscheid aan de geopende groeve!!

Ouders in Israël laat ons dit goed beseffen! Laat ons alles doen, waartoe onze liefdemacht in staat is, alles wat in onze mogelijkheden verborgen is, om onze kinderen de tweevoudige getuigenis te doen erlangen van

de volle Evangelie-waarheid. Laten wij aan hen de fakkel des geloofs doorgeven. Bidden wij met hen! Laat ons met God worstelen ten behoeve van hen.

Verbergen wij voor hen onze tijdelijke teleurstellingen, inzinkingen, onze tijdelijke twijfelmomenten en strijd. Deze zijn alleen maar menschelijk en dus te vergeven. Volharden wij tot het einde, trouw trachtende onze plichten te vervullen.

Beseffen wij waarom het gaat! Niet alleen de toekomst van Christus' Kerk staat hier op het spel, maar ook ons eigen eeuwig heil en het heil onzer kinderen, onzer families.

Laat ons onze kinderen bewaken!

P. Vlam.

LEVENSREGELS.

Sterk zijn in smart, niet wenschen wat onbereikbaar of zonder waarde is; tevreden zijn met den dag zoals hij komt; in alles het goede zoeken, en vreugde met de natuur en de menschen hebben, zoals die nu eenmaal zijn, voor duizend bittere uren zich met een enkele troosten, dat mooi is, en met hart en ziel steeds zijn best doen, ook wanneer men geen dank ontvangt.

Wie dat leert en kent is vrij en gelukkig, fier en steeds mooi zal zijn leven zijn. Hij, die wantrouwig is, begaat een onrecht tegen anderen en schaadt zichzelf. Wij hebben den plicht ieder mensch voor goed te houden, zoolang hij ons het tegendeel niet bewijst. De wereld is zoo groot en wij menschen zijn zoo klein, dat toch niet alles om ons alleen kan draaien. Wanneer ons iets schaadt, wat pijn doet, wie kan weten of dat niet noodig is tot nut van de geheele schepping? In ieder ding der wereld, of het dood is of adem geeft, leeft de groote wijze wil van den Almachtigen en Alwetenden Schepper; ons kleine menschen ontbreekt slechts het verstand om Hem te begrijpen zoals Hij is.

Alle dingen zijn vatbaar voor een mooien en een leelijken uitleg. En dan beslist de liefde ten goede, de haat ten kwade.

VAN DE OVERZIJD.

*Daar was de deur waarvoor 'k geen sleutel vond,
't Gordijn waarvoor ik als een blinde stond.*

In het (Amerikaansche) Readers Digest-nummer van Juli 1938 werden onder de titel: *Beyond the Veil of Life* (Achter den Levensvoorhang) de volgende vier merkwaardige en interessante uittreksels uit evenzooveel boeken bijeengebracht. Ze werden afgedrukt zonder eenig commentaar. Niet alleen zijn ze op zich zelf al duidelijk genoeg, maar zeer waarschijnlijk gingen de uitgevers van de loffelijke stelling uit, dat men bij geloofszaken een ieder vrij dient te laten zijn eigen conclusies te trekken. (Vertaler.)

Na een inspannenden dag met patienten had dr. S. Weir Mitchell, beroemd zenuwarts te Philadelphia, zich ter ruste begeven. Hij werd gewekt door een heftig bellen aan zijn voordeurschel, en aan de deur trof hij een klein meisje aan, povertjes gekleed en klaarblijkelijk onder groot zielsverdriet. „Mijn moeder is erg ziek, m'nheer”, sprak zij. „Wil U asjebliet overkomen?”

De nacht was koud: sneeuw warrelde in een bijtenden wind. Dr. Mitchell was doodop; hij begon met tegen te pruttelen, maar er was iets in de manier waarop de kleine boodschapster sprak dat hem vermurwde. Hij kleeedde zich aan en volgde haar.

Bij de moeder aangekomen, zag de dokter dat zij ernstig ziek was: zij leed aan longontsteking, en hij trof schikkingen voor behoorlijke medische verzorging. Later maakte hij de zieke vrouw zijn compliment over haar dochtertje: dat zij zooveel verstand en doorzettingsvermogen aan den dag had gelegd.

„Maar mijn dochtertje is een maand geleden gestorven!” riep

de vrouw met zwakke stem uit. „Haar schoenen en sjaal zijn daar in die kast.”

Dr. Mitchell, verbaasd en verward, opende de deur van de kast en zag precies dezelfde kleeren die het meisje droeg dat hem daarheen gebracht had. Ze waren warm en konden onmogelijk buiten geweest zijn in dien winternacht.

(George K. Cherrie, *Dark Trails, Adventures of a Naturalist.*)

Op een nacht toen de rivierboot **Pennsylvania** te St. Louis lag, sliep Samuel Clemens (Mark Twain), die als roerganger op dat vaartuig werkte, bij zijn zuster aan huis en had den volgende droom: Hij zag zijn jongen broeder Henry in een metalen doodkist liggen in de zitkamer; op zijn borst lag een bouquet witte bloemen met een enkele helroode bloem in het midden.

Toen hij wakker werd lag de droom hem nog zóó levendig bij, dat hij dacht dat het werkelijkheid was. Hij kleeedde zich aan, met het voornemen zijn dooden broeder te gaan zien. Hij ging de

straat op en had reeds halfweg het huizenblok geloopt voordat het in zijn brein daagde dat het slechts een droom was. Hij vertelde zijn zuster den droom, en zette hem toen van zich af.

De **Pennsylvania**, waarop zowel Henry als Samuel zich bevond, kwam behouden te New-Orleans aan; daar werd Samuel overgeplaatst op de **A. T. Lacey**, welke twee dagen later dan de **Pennsylvania** afvoer. Net voorbij Memphis werd de **Pennsylvania** door een ontploffing vernield. Samuel Clemens trof zijn broeder te Memphis aan in een geïmproviseerd ziekenhuis met 30 andere gevaarlijk gewonden. Zijn toestand was hopeloos en hij stierf zes dagen na het ongeval.

Samuel zag dat de doode knaap naar de ligkamer gebracht werd. Toen, doodop van overspanning en smart, ging hij slapen. Ver-

scheidene uren later ging hij naar het vertrek waar Henry lag. De voor de andere dooden verschafte doodkisten waren van ongeverfd hout; maar de jeugd en het opvallend gelaat van Henry Clemens had zóó de belangstelling gaande gemaakt, dat de dames van Memphis een metalen kist voor hem gekocht hadden. Samuel Clemens zag zijn broeder precies zooals hij hem in zijn droom gezien had, alleen ontbrak het bouquet van witte bloemen met het helroode middelpunt — een bijzonderheid die aangevuld werd terwijl hij daar stond. Op dat oogenblik kwam een oude dame binnen met een groot wit bouquet, en in het midden ervan prijkte een enkele roode roos.

(Albert Bigelow Paine, **Mark Twain**.)

Wordt vervolgd.

Ons Taalhoekje.

Hoe is het nu?

Een bedreiging van de zuiverheid der Nederlandsche taal vormt de min of meer gebrekkige vertaling onzer Standaardwerken. Door herhaald lezen raakt men aan de fouten gewoon en neemt ze zelfs in toespraken over.

Het verkeerde gebruik van het hulpwerkwoord **zullen** is er een van. De verleden tijd is **zouden** en dit woord gebruiken wij alleen als wij te kennen geven, dat wij in 't verleden iets wilden doen, doch (nog) niet gedaan hebben.

Wij zouden gisteren gaan wandelen, doch de regen weerhield ons.

Vaak hoort men echter:

„Wij zouden elkander helpen en troosten“, waar „behooren“ werd bedoeld. Deze fout is een gevolg van de onjuiste vertaling van het Engelsche **should**, dat **behooren** of **moeten** beteekent.

Hier en daar kan men in de dreven van centraal Nederland een met moeite geschilderd bord aantreffen, met als opschrift:

Halt! Hier Kersen Eten
's Zondags niet
Prijs ... cents per ...

Deze borden, die bij een reclamewedstrijd zeker niet in de prijzenklasse zouden vallen, getuigen tóch van de liefde voor Zondagsrust in de provincie.

Zij vertellen echter óók van de handelsgeest der kersenbondgerdhouders. De prijs der kersen hoort men pas, als op de ruwe veilingkist is plaats genomen, en van de zonrijke vrucht wordt genoten. Geniet je hóórbaar dan betaal je niet zo héél veel, want waarschijnlijk is geldgebrek oorzaak van je minder goede opvoeding geweest.

Consumeert men zijn kersen echter geluidloos en accuraat, dan ben je beter gesitueerd en moet maar flink betalen óók.

Honkballend Utrecht, op non-actief gezet door geblesseerde spelers, had het schitterend idee om eens van terrein te veranderen, en het kersenparadijs te ruilen voor het altijd van spanning overladen honkbalveld. De

Honkbalclub ging kersen eten, onder de schaduw van Utrecht's Domtoren.

Niemand neme ons kwalijk dat het vitamine-rijke vruchtje soms niet altijd even ordentelijk werd leeggezogen. De arm- en voetspierrijke honkballers moesten ook op mondspieren getoetst worden, en inderdaad vloog de pit vaak vèr weg, men zou bepaald van mond-home-runs kunnen spreken. Niemand zegge nu echter dat de Nephieten beter met de mond honkballen als met de handen en benen.

Een der Nephieten, die altijd veel critiek heeft te slikken, slikte ook thans alles, met het gevolg dat de pitten niet meer retour kwamen.

De man die altijd foto's maakt, (hem fotograaf noemen is een aanklacht tegen dat vak) deed zeer plechtig achter z'n toestel, en zeide mooie opnamen te kunnen maken. De kerseneters, in goede stemming omdat ze al tussen hun 1000e en 1500e gram bezig waren, poseerden weer meegaand lachend. Het resultaat zal wel weer worden twee over elkaar genomen foto's of een ongebruikt stukje film.

Maar ook dat neem je op de koop toe. Even heb je toch de witte tanden laten glinsteren. Dat is wel wat geduld waard. —

Opgetogen zochten de „Nephieten“ weer hun Honkbaldomein op, tevreden omdat zoveel kersen der spreuwen naarstige snavel waren voorbijgegaan. Pas op a.s. Nephientegenstanders: de halve maand sportrust heeft hen goed gedaan: overwinningen zullen niet uitblijven.

DE ZEVEN BEWERINGEN VAN HET BOEK VAN MORMON

EEN VERZAMELING VAN BEWIJZEN

door JOHN A. WIDTSOE en FRANKLIN S. HARRIS Jr.

Vertaald door J. Strietman.

„Een beschouwing van alle eigennamen (en onvertaalde uitdrukkingen) die in het Boek van Mormon voorkomen, toont aan, dat in geen enkele de letters „q“, „X“ of „w“ voorkomt. Dat is te zeggen, zoover de namen in kwestie teruggevoerd kunnen worden op zuivere van oorsprong Nephietische namen, beperken zij zich binnen de grenzen van het Hebreeuwsche alfabet, en dit opmerkelijke feit vraagt speciaal de aandacht bij de schrijfwijze van het woord „Amnihu“ dat hier wordt gegeven inplaats van „Amnihe“ of „Amnihugh“ hetgeen toch zou overeenkomen met de Engelsche weergave van de lange u-klank.

(Overgenomen van Brookbank, Imp. Era, 13 : 117-121, 336-342, 418-420, 538-543.)

„Er zijn vele bewijzen, dat het Boek van Mormon een vertaling is, en als laatste voorbeeld zullen wij beschouwen de tekst van Jesaja, zooals die in het verslag is vermeld.

„In Nephi 12 : 16 (vergelijk Jesaja 2 : 16) voegt de Profeet een geheele zin toe, die niet in de Hebreeuwsche tekst voorkomt. De zin in kwestie is: „En op alle schepen der zee“. Deze zin komt ook voor in de Septuagint¹⁾ en daar het Boek van Mormon oorspronkelijk is, is het gemakkelijk te verklaren waarom onze tegenwoordige Hebreeuwsche tekst

slechts twee zinnen telt.

Volgens het Boek van Mormon had het origineel drie zinnen, alle beginnende met dezelfde woorden „en op alle“. Door een volkomen natuurlijke fout is het oog van een of anderen schrijver bij de vertaling het eerst op het tweede „en op alle“ gevallen en aldus viel de eerste zin weg. Het is interessant hier op te merken, dat de Septuagint de eerste zin wel heeft, doch één zin heeft weggelaten en een andere verknocid. Het Hebreeuwsch heeft de laatste twee zinnen correct bewaard, maar het Boek van Mormon heeft ze alle drie bewaard.

2 Nephi 13 : 9 (vergelijk Jesaja 3 : 9). In dit opmerkelijke voorbeeld zullen wij alleen de eerste zin behandelen.

De geautoriseerde vertaling luidt: „Het gelaat huns aangezichts getuigt tegen hen; en zij openbaren hun zonde gelijk Sodom, en zij verbergen haar niet.“ Vergelijk dit met het Boek van Mormon, waar wij lezen: „Het gelaat huns aangezichts getuigt tegen hen, en openbaart hunne zonden gelijk Sodom te zijn, en zij kunnen het niet verbergen.“ De Nephietische vertaling beteekent iets anders. De oude vertaling stemt nauwkeurig met het „en zij kunnen het niet verbergen“ van het Boek van Mormon overeen. Bovendien is het mogelijk, door

1) Grieksche vertaling van den Hebreeuwschen Bijbel.

in den tegenwoordigen Hebreuwschen tekst de laatste letter van het tweede werkwoord voor het volgende woord te plaatsen, precies de redactie van den Nephietischen tekst van dit versgedeelte te krijgen.

Het is ook mogelijk, dat een letter uit den Hebreuwschen tekst is weggevallen, zooals sommige geleerden misschien zouden zeggen. Hoe dan ook: het sterke bewijs dat hier van vertaling sprake is, is niet te weerleggen. Er zullen weinigen

zijn, die zullen ontkennen, dat de redactie van de Nephietische vertaling zeer interessant is.

Dr. S. B. Sperry, Imp. Era
38 : 187).

Zij die zich interesseeren voor het Hebreuwsche element in het Boek van Mormon zullen een uitgebreide en overtuigende literatuur op dit gebied aantreffen. Hier wordt het slechts in korte trekken aangehaald om de invloed van de taal van de platen op de taal van den vertaler te doen uitkomen.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Haagsche Zangkoor te Delft.

Op Zondag 10 Augustus j.l. was de vergaderzaal te Delft tot op de laatste plaats bezet. Er moest zeker iets bijzonders zijn in deze gemeente. Dat was dan ook het geval, want het Haagsche Zangkoor was uitgenoodigd medewerking te verlenen in de Avondmaalsvergadering.

Het koor heeft zich goed van haar taak gekweten en er is zuiver en met gevoel gezongen. De liederen en de toespraken werden met groote aandacht beluisterd.

De medewerking van het koor werd door allen op zeer hoogen prijs gesteld, en dit kwam nog temeer tot uiting toen aan het einde van de vergadering door den Gemeentepresident woorden van dank werden gesproken en bloemen aan de dirigente Zr. K. Claus en de organiste Zr. W. Schipaanboord werden aangeboden.

Tot de volgende keer Haagsche Zangkoor!

Aangesteld.

Het gemeentebestuur van de gemeenten Leeuwarden, Harlingen en Sneek is op Zondag 17 Augustus 1941 als volgt samengesteld:

D. Kramer, Gemeentepresident.

J. Drent, vice-president.

R. C. Klijn, 1e raadgever.

L. K. Koopmans, 2e raadgever en secretaris.

Het Zondagsschoolbestuur is nu als volgt:

R. Drent, president.

A. Jasper, 1e raadgever.

W. Koopmans, 2e raadgeefster.

Ontslagen.

Op Zondag 17 Augustus j.l. werd te Leeuwarden met een woord van dank eervol ontslagen Br. D. Tijnstra als 2e raadgever van de gemeente en president van de Zondagsschool.

Geordend.

Op Zondag 17 Augustus j.l. werd te Leeuwarden tot Ouderling geordend R. Drent, door Oud. P. Vlam. L. K. Koopmans en A. Jasper tot Priester door Oud. J. Schipaanboord.

*

Het ware geluk van elk hangt af van het geluk van allen.

*

Wie boven anderen uitsteekt en oprecht is, hindert die anderen zonder dat hij het helpen kan.